

معاونان محترم وزیر و مدیران عامل شرکت‌های اصلی

معاونان محترم وزیر

مدیران کل و رؤسای محترم واحدهای مستقل ستادی و سازمان‌های تابعه

موضوع: دستورالعمل حل اختلاف قراردادی وزارت نفت

با سلام- به استناد جزء (۶) بند (ب) ماده (۳) قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت مصوب ۱۳۹۱/۰۲/۱۹، برای رسیدگی به اختلاف‌هایی که ناشی از یا در رابطه با یک قرارداد بین طرفین حادث می‌شود و طرفین با انجام مذاکرات و تبادل نظر نمی‌توانند به حل و فصل قراردادی اختلافات دست یابند، دستورالعمل حل اختلاف قراردادی وزارت نفت «دستورالعمل» به عنوان سازوکاری برای حل اختلافات قراردادی، با هدف پرهیز از طولانی شدن اختلافات و یا لاینحل ماندن آن‌ها، جلوگیری از توقف پروژه‌ها و ممانعت از ایجاد زمینه‌های بروز فساد، جهت اجرا ابلاغ می‌شود.

لازم است معاونان وزیر و مدیران عامل شرکت‌های اصلی تابعه، فرعی تابعه و روسای واحدهای وابسته وزارت نفت اهتمام لازم را برای سرعت بخشیدن به رفع اختلاف‌های قراردادی معمول داشته و از هرگونه مساعدت و همکاری در این زمینه فروگذار نکنند. تأکید می‌شود که مفاد دستورالعمل، ناظر بر داوری نبوده و صرفاً در مقام رفع اختلاف حادث شده، حسب توافق فی‌مابین طرف‌های قرارداد و بر اساس اختیارات تفویضی، با رعایت قوانین و مقررات مربوط می‌باشد.

ماده ۱- تعاریف

کلمات و عبارت‌هایی که در دستورالعمل تعریف می‌شوند دارای معنایی هستند که به شرح زیر به آن‌ها داده شده است و به صورت مفرد، شامل جمع می‌شوند و بالعکس، به جز زمانی که چارچوب متن به نحو دیگری اقتضاء کند.

۱-۱- شرکت‌های اصلی تابعه

شرکت‌های ملی نفت ایران، ملی گاز ایران، ملی پالایش و پخش فراورده‌های نفتی ایران و ملی صنایع پتروشیمی که تابع وزارت نفت می‌باشند.

۱-۲- شرکت‌های فرعی تابعه

شرکت‌هایی که بیش از پنجاه درصد (۵۰٪) سهام آنها متعلق به شرکت‌های اصلی تابعه وزارت نفت است. شرکت‌هایی که بیش از پنجاه درصد (۵۰٪) سهام آنها متعلق به شرکت‌های فرعی تابعه باشد نیز مشمول این تعریف خواهند بود.

۱-۳- واحدهای وابسته وزارت نفت

به معنی مدیریت‌ها و اشخاص حقوقی نظیر سازمان حراست صنعت نفت، پژوهشگاه صنعت نفت، موسسه مطالعات بین‌المللی انرژی و دانشگاه صنعت نفت است که به طور مستقیم یا غیرمستقیم زیر مجموعه وزارت نفت تلقی می‌گردند.

۱-۴- طرف اول

به معنی هر یک از شرکت‌های اصلی و فرعی تابعه یا واحدهای وابسته وزارت نفت هستند که با طرف دوم، قرارداد منعقد کرده‌اند.

۱-۵- طرف دوم

به معنی تأمین‌کننده کالا و خدمات، سازنده، فروشنده، عرضه‌کننده، خریدار محصولات، پیمانکار، مشاور و مانند این‌هاست که طرف قرارداد با طرف اول است.

۱-۶- نماینده طرف اول

شخصی است که از سوی طرف اول به عنوان نماینده تام‌الاختیار، به هیئت حل اختلاف معرفی می‌شود.

۱-۷- نماینده طرف دوم

دارنده امضای مجاز طرف دوم یا شخص دارای اختیار کامل و قانونی از سوی صاحب(ان) امضای مجاز طبق مندرجات آگهی آخرین تغییرات روزنامه رسمی طرف دوم است که به عنوان نماینده تام‌الاختیار طرف دوم به هیئت حل اختلاف معرفی می‌شود.

ماده ۲- قلمرو اعمال

شرکت‌های اصلی و فرعی تابعه یا واحدهای وابسته وزارت نفت در معاملات، قرارداد/ پیمان و سفارش‌های خرید بزرگ و متوسط داخلی خود (با لحاظ نصاب مندرج در قانون برگزاری مناقصات) دستورالعمل حاضر را رعایت می‌کنند.

ماده ۳- ارکان حل اختلاف

ساختار حل اختلاف در سطح وزارت نفت شامل دو رکن به شرح زیر می باشد:

۳-۱- هیئت حل اختلاف قراردادی («هیئت حل اختلاف»)

۳-۱-۱- در هر یک از شرکت های اصلی، هیئت حل اختلاف با پنج (۵) عضو به شرح زیر تشکیل می شود:

الف: کارشناس خبره حقوقی دارای صلاحیت در امور قراردادها (رئیس هیئت)

ب: کارشناس خبره مالی دارای صلاحیت در امور قراردادها

ج: کارشناس خبره فنی دارای صلاحیت در امور مهندسی و یا پروژه های

د: نماینده مدیرعامل شرکت اصلی

ه: نماینده انجمن نفت ایران

۳-۱-۲- اعضای پیشنهادی موضوع جزءهای (الف) تا (د) بند فوق از بین کارکنان رسمی شرکت اصلی

یا فرعی مربوطه و از سوی مدیرعامل شرکت اصلی به هیئت عالی معرفی می شوند و پس از تأیید صلاحیت حرفه ای آنها از سوی هیئت اخیرالذکر و تصویب هیئت مدیره شرکت اصلی، با حکم مدیرعامل شرکت برای مدت دو (۲) سال منصوب می شوند.

۳-۱-۳- نماینده انجمن نفت ایران، موضوع جزء «ه» بند (فرعی ۳-۱-۱) فوق، شخص صلاحیتداری است

که از سوی انجمن نفت ایران به هیئت عالی معرفی می شود و هیئت عالی عضویت نماینده یادشده را به هیئت حل اختلاف اعلام می نماید. رسمیت جلسات هیئت منوط به معرفی و یا حضور نماینده مزبور نیست.

۳-۱-۴- برای هر یک از هیئت های حل اختلاف، اشخاصی به عنوان عضو علی البدل، مشابه روش

انتخاب اعضای اصلی، معرفی و منصوب می شوند. این اشخاص در صورت غیبت اعضای اصلی و نیز در موارد شمول بند (۶-۲ یا ۸-۳) به جای اعضای اصلی به اختلاف رسیدگی می کنند.

۳-۱-۵- انتصاب مجدد اعضای هیئت حل اختلاف پس از سپری شدن مدت عضویت ایشان بلامانع است.

۳-۲- هیئت عالی حل اختلاف قراردادی («هیئت عالی»)

۳-۲-۱- هیئت عالی با ترکیب هشت (۸) عضو که حداقل نصف (۱/۲) آنها از میان کارکنان رسمی

شاغل وزارت نفت/ شرکت های تابعه می باشد، به شرح زیر تشکیل می شود:

الف. معاون امور حقوقی و مجلس وزارت نفت، به عنوان عضو اصلی و رئیس هیئت
ب. معاون امور مهندسی، پژوهش و فناوری وزارت نفت یا نماینده ایشان به عنوان عضو اصلی
ت. دو نفر مدیر و یا کارشناس خبره در هر یک از رشته‌های امور حقوقی، مالی و فنی (جمعاً شش نفر)
که از سوی وزیر منصوب می‌شوند

ماده ۴- وظایف و اختیارات ارکان حل اختلاف

۴-۱- وظایف و اختیارات هیئت حل اختلاف

۴-۱-۱- هیئت حل اختلاف به اختلاف قراردادی بین طرف اول و طرف دوم رسیدگی می‌کند.
اختلاف قراردادی واحدهای وابسته وزارت نفت با طرف دوم ایشان در هیئت حل اختلاف شرکت ملی نفت
ایران رسیدگی می‌شود.

۴-۱-۲- هیئت حل اختلاف و هیئت عالی می‌توانند بنا به تشخیص خود و حسب نیاز از خدمات
کارشناس(ان) خبره برای رسیدگی به اختلاف استفاده نموده و در فرآیند رسیدگی به اختلاف، نظرات
مکتوب و یا شفاهی کارشناس(ان) مزبور را مورد بررسی قرار داده و استماع کنند. استفاده از کارشناس(ان)
جنبه مشورتی داشته و هیئت حل اختلاف وظیفه‌ای مبنی بر ابلاغ نظر کارشناسی به طرفین اختلاف ندارد.
هیئت حل اختلاف در تصمیم‌گیری مقید و محدود به نظر اعلام شده از سوی کارشناس(ان) پرونده نیست.

۴-۱-۳- هیئت حل اختلاف، حسب درخواست هیئت عالی، گزارشات و مستندات مقتضی را در مهلت
مقرر تهیه و ارسال کرده و مطابق دعوت هیئت عالی در جلسات مربوطه حضور می‌یابد.

۴-۱-۴- تأمین نیروی انسانی کارشناسی و خبره هیئت‌های حل اختلاف و پرداخت حق‌الزحمه
مربوطه حسب اعلام روسای هیئت‌ها توسط شرکت اصلی ذی‌ربط انجام می‌شود.

۴-۲- وظایف و اختیارات هیئت عالی

۴-۲-۱- بررسی و تأیید صلاحیت حرفه‌ای افراد پیشنهادی برای عضویت در هیئت‌های حل اختلاف.

۴-۲-۲- تأیید تشکیل بیش از یک هیئت حل اختلاف در هر یک از شرکت‌های اصلی.

۴-۲-۳- تهیه و ابلاغ شیوه‌نامه اجرایی برای نحوه رسیدگی به اختلاف‌ها طی مدت شش (۶) ماه از

تاریخ ابلاغ این دستور العمل.

۴-۲-۴- رسیدگی به اعتراض هر یک از دو طرف قرارداد نسبت به وجود ایراد در نحوه رسیدگی و تصمیم‌گیری هیئت حل اختلاف یا عدم اجرای تصمیم.

۴-۲-۵- بررسی و در صورت اقتضاء، پیشنهاد نحوه پرداخت حق الزحمه هیئت حل اختلاف، هیئت عالی و افراد موثر در حل اختلاف در هیئت‌های مزبور به مقام عالی وزارت نفت به منظور اتخاذ تصمیم.

۴-۲-۶- بررسی و در صورت اقتضاء، تعیین روش انتخاب کارشناسان حقیقی و اشخاص حقوقی و روش تعیین حق الزحمه آنها به منظور انجام خدمات کارشناسی پرونده‌های حل اختلاف و تأیید صلاحیت کارشناسان هیئت‌های حل اختلاف و اعلام فهرست اسامی آنها.

۴-۲-۷- تفسیر و رفع ابهام از مفاد دستورالعمل و ابلاغ به هیئت‌های حل اختلاف جهت لحاظ در اجرای دستورالعمل و رسیدگی به اختلاف‌ها.

۴-۲-۸- رسیدگی و اعلام نظر در مواردی که از سوی وزیر نفت ارجاع می‌شود.

۴-۲-۹- هیئت حل اختلاف، طرف اول و طرف دوم، در صورت درخواست هیئت عالی ملزم به ارائه هرگونه اطلاعات مورد نیاز مربوط به حل اختلاف در کمترین زمان ممکن می‌باشند.

۴-۲-۱۰- تأمین نیروی انسانی کارشناسی و خبره برای هیئت عالی حل اختلاف و پرداخت حق الزحمه مربوطه با نظر رئیس هیئت عالی توسط شرکت ملی نفت ایران انجام می‌شود.

۴-۳- دبیرخانه هیئت حل اختلاف و هیئت عالی

دبیرخانه هیئت‌های حل اختلاف شرکت اصلی زیر نظر رئیس هیئت مربوطه همراه با ساختار مناسب ذیل مدیرعامل شرکت مزبور و دبیرخانه هیئت عالی زیر نظر معاونت امور حقوقی و مجلس وزارت نفت تشکیل می‌شود.

وظایف و اختیارات دبیرخانه به شرح زیر است:

۴-۳-۱- انجام امور اداری و مکاتبات با امضای مقامات ذیصلاح.

۴-۳-۲- دریافت درخواست‌های رسیدگی و بررسی متعارف نسبت به کامل بودن مدارک.

۴-۳-۳- تشکیل پرونده‌های حل اختلاف (الکترونیکی یا کاغذی) پس از دستور مقام ذیصلاح.

۴-۳-۴- تهیه مستندات مربوط به دستور جلسه هیئت حل اختلاف و هیئت عالی.

شماره: ۱۲۱-۲۰۲
تاریخ: ۲۵/۴/۱۴۰۴
پست:

۴-۳-۵- پیگیری اجرای تصمیم‌ها.

۴-۳-۶- تهیه گزارش‌ها.

ماده ۵- صلاحیت رسیدگی و شرایط درخواست

۵-۱- طرف اول یا طرف دوم می‌توانند به منظور حل و فصل اختلافات خود به مرجع صالح قضایی مراجعه نمایند. حل و فصل اختلافات ناشی از قراردادی که از سوی طرف اول یا طرف دوم در مراجع قضایی طرح شده است، قابل طرح در هیئت‌های حل اختلاف نیست؛ مگر آنکه طرف مربوطه، پیش از طرح اختلاف در هیئت حل اختلاف یا پیش از صدور حکم از سوی مراجع یاد شده، دعوای خود را مسترد کند.

۵-۲- در صورتی که هر یک از طرفین، درخواست رسیدگی به اختلاف خود با طرف دیگر را در هیئت حل اختلاف ارائه نماید، طرفین ملتزم می‌شوند فرآیند مندرج در دستورالعمل را رعایت نموده و تصمیم هیئت را با لحاظ شرایط مندرج در این دستورالعمل بپذیرند.

۵-۳- برای رسیدگی به اختلاف، ضرورت دارد متقاضی کاربرگ‌های مربوطه را به طور دقیق تکمیل و به انضمام کلیه مستندات به دبیرخانه ذی‌ربط ارسال نماید. پس از تکمیل مدارک مزبور، هیئت حل اختلاف نسبت به اخذ پاسخ طرف مقابل اقدام خواهد کرد. در صورت عدم پاسخگویی طرف مقابل، با توجه به مدارک موجود، در صورت امکان تصمیم مقتضی اتخاذ خواهد شد.

۵-۴- در مواردی که درخواست‌کننده طرف دوم باشد، شرط رسیدگی به اختلاف ارجاع شده در هیئت حل اختلاف، تعهد طرف دوم مبنی بر قبول تصمیم هیئت حل اختلاف است؛ خواه تصمیم له یا علیه طرف دوم باشد.

۵-۵- اختلاف قراردادهایی که صورت وضعیت قطعی آنها به تأیید دو طرف رسیده و تسویه حساب قرارداد انجام شده، با توجه به اینکه قرارداد مختومه شده است، قابل رسیدگی در هیئت‌های حل اختلاف نیست.

۵-۶- هیئت‌های حل اختلاف پس از رسیدگی و ابلاغ تصمیم، فارغ از رسیدگی مجدد هستند مگر اینکه سهو قلم رخ دهد مثل از قلم افتادن کلمه‌ای یا زیاد شدن آن و یا اشتباهی در محاسبه که تا قبل از اجرای تصمیم قابل اصلاح است، یا در مواردی که از سوی هیئت عالی ارجاع شده یا سایر مواردی که در دستورالعمل مشخص شده است.

۵-۷- درخواست انصراف از رسیدگی، تغییر خواسته یا افزایش آن از سوی متقاضی یا طرح دعوای متقابل، تا پایان جلسه اول رسیدگی هیئت حل اختلاف قراردادی مجاز می‌باشد.

ماده ۶- حد نصاب تصمیمات و جرح اعضا

۶-۱- تصمیمات هیئت حل اختلاف و هیئت عالی با رأی اکثریت اعضا معتبر است. در صورت تساوی آراء، رای رئیس هیئت حل اختلاف/ هیئت عالی ملاک عمل می‌باشد.

۶-۲- اعضای هیئت حل اختلاف و هیئت عالی، در موارد شمول ماده (۹۱) آیین دادرسی دادگاه‌های عمومی و انقلاب در امور مدنی، صالح به رسیدگی و اظهارنظر در خصوص موضوع اختلاف نیستند. صرف ارتباط استخدامی اعضای هیئت‌های حل اختلاف و عالی با شرکت‌های اصلی و فرعی تابعه و واحدهای وابسته وزارت نفت، شرایط عضویت را از ایشان تحت هیچ عنوانی سلب نمی‌نماید.

ماده ۷- فرآیند رسیدگی به اختلاف‌ها

۷-۱- هر گاه اختلاف به وجود آمده از طریق مذاکره و یا مکاتبه حل و فصل نشود، هر یک از طرفین می‌تواند درخواست خود را وفق ماده (۵) به دبیرخانه ذی‌ربط ارسال نماید.

۷-۲- پس از وصول درخواست، مدیرعامل شرکت اصلی، نسبت به ارجاع پرونده حل اختلاف به هیئت حل اختلاف ذی‌ربط اقدام می‌نماید. هیئت حل اختلاف نسبت به رسیدگی و تصمیم‌گیری اقدام می‌کند و تصمیم مزبور توسط رئیس هیئت به طرفین ابلاغ می‌گردد. تصمیم هیئت حل اختلاف پس از ابلاغ برای دو طرف لازم‌الرعایه است.

۷-۳- مدت رسیدگی به اختلاف‌ها در هیئت حل اختلاف از تاریخ ارجاع یا تکمیل مدارک یا اخذ نظریه کارشناسی حسب مورد، هر کدام که مؤخر بر دیگری رخ دهد، نود (۹۰) روز است. در موارد ویژه که به دلیل تنوع اختلاف و لزوم صرف وقت بیشتر برای تکمیل اطلاعات یا ضرورت بررسی‌های کارشناسی نیاز به مدت بیشتری باشد، این مدت بر اساس گزارش توجیهی هیئت حل اختلاف و تایید هیئت عالی، برای شصت (۶۰) روز قابل تمدید است.

۷-۴- طرف اول (هیئت مدیره و مدیرعامل شرکت یا بالاترین مقام واحدهای وابسته وزارت نفت) موظف است، برای سرعت بخشیدن به حل مشکلات قراردادهای و پیشگیری از توسعه اختلاف‌ها، نسبت به تصویب و اجرای فوری تصمیم هیئت‌های حل اختلاف پس از ابلاغ، اقدام نماید.

۷-۵- هرگاه طرف اول (هیئت مدیره و مدیرعامل شرکت یا بالاترین مقام واحدهای وابسته وزارت نفت) علیرغم مفاد بند (۷-۴) نسبت به وجود ایراد در نحوه رسیدگی و تصمیم‌گیری هیئت حل اختلاف معترض باشد، می‌تواند اعتراض خود را ضمن تکمیل کاربرگ‌های هیئت عالی به انضمام مستندات لازم ظرف مدت سی (۳۰) روز از تاریخ ابلاغ تصمیم، به مدیرعامل شرکت اصلی منعکس نماید. مدیرعامل شرکت اصلی موضوع اعتراض را در هیئت مدیره شرکت مزبور مطرح می‌نماید و چنانچه ایراد مطروحه وارد تشخیص داده نشد، هیئت مدیره شرکت اصلی ضمن رد اعتراض، مراتب را از طریق مدیرعامل شرکت اصلی به طرف اول ابلاغ می‌نماید، در صورتی که هیئت مدیره شرکت اصلی ایراد را وارد تشخیص داد، ضمن عدم تأیید (کلی یا جزئی) تصمیم هیئت حل اختلاف، مراتب را از طریق مدیرعامل شرکت اصلی، به انضمام مستندات لازم ظرف مدت شصت (۶۰) روز از تاریخ دریافت اعتراض، جهت رسیدگی به هیئت عالی ارجاع می‌دهد. مصوبات هیئت مدیره شرکت اصلی به شرح فوق به صورت خاص / موردی صادر می‌شود و غیر قابل تفویض است.

۷-۶- هرگاه طرف دوم نسبت به وجود ایراد در نحوه رسیدگی و تصمیم‌گیری هیئت حل اختلاف اعتراض داشته باشد، می‌تواند اعتراض خود را ضمن تکمیل کاربرگ‌های هیئت عالی به انضمام مستندات لازم ظرف مدت شصت (۶۰) روز از ابلاغ تصمیم به هیئت عالی منعکس نماید.

۷-۷- اعتراضاتی که پس از مواعد مقرر در این دستورالعمل به هیئت عالی منعکس گردد، قابل رسیدگی نمی‌باشد.

۷-۸- هیئت عالی به ابعاد اعتراض رسیدگی و اعلام نظر می‌نماید. در صورتی که هیئت عالی، اعتراض را وارد ندانست، موضوع را به متقاضی ابلاغ و تصمیم هیئت حل اختلاف برای طرفین لازم‌الرعايه است، در صورتی که هیئت عالی اعتراض را وارد تشخیص داد، حسب مورد به موضوع رسیدگی کرده و تصمیم لازم را اتخاذ می‌کند و یا موضوع را جهت رفع ایراد به هیئت حل اختلافی که تصمیم مربوطه را اخذ نموده یا هیئت حل اختلاف دیگری ارجاع می‌دهد. تصمیمات اخذ شده با نظر و تأیید هیئت عالی قطعی بوده و از سوی رئیس هیئت عالی ابلاغ می‌شود.

۷-۹- در مواردی که شرکت اصلی طرف اختلاف باشد، هیئت مدیره شرکت اصلی ضمن ارائه گزارش توجیهی و مصوبه موردی هیئت مدیره (غیر قابل تفویض)، راساً اعتراض خود را ظرف مدت شصت (۶۰) روز از ابلاغ تصمیم هیئت حل اختلاف از طریق مدیرعامل شرکت مزبور به هیئت عالی ارسال می‌دارد.

۷-۱۰- تصمیم هیئت حل اختلاف یا هیئت عالی حل اختلاف پس از ابلاغ و تصویب آن توسط هیئت مدیره طرف اول اجرا می شود. مدیرعامل شرکت اصلی با توجه به اختیارات قانونی، تمهیدات لازم را جهت اجرای تصمیم هیئت حل اختلاف به عمل می آورد.

۷-۱۱- هرگاه اجرای تصمیم هیئت حل اختلاف، مستلزم دریافت مجوز از مراجعی مانند هیئت ترک تشریفات مناقصه طرف اول یا سایر مراجع ذیربط باشد، طرف اول موظف است حداکثر تا سی (۳۰) روز از تاریخ ابلاغ تصمیم، پیگیری لازم را برای اخذ مجوزهای مزبور به عمل آورد.

ماده ۸- فرآیند نظارت و کنترل

۸-۱- هیئت حل اختلاف قراردادی مکلف است در پایان مهر ماه هر سال و فروردین ماه سال بعد نسبت به ارائه گزارش عملکرد شش (۶) ماهه اول و دوم سال به هیئت عالی اقدام نماید. تبصره- هیئت عالی مکلف است ساختار، جزئیات و نحوه ارائه گزارش مورد نظر را ظرف مدت یک ماه از تاریخ ابلاغ این دستورالعمل تدوین و ابلاغ نماید.

۸-۲- هیئت عالی مکلف است ظرف یک ماه بعد از وصول گزارش هیئت حل اختلاف، آن را بررسی، و نتیجه را طی گزارش ارزیابی عملکرد به همراه پیشنهادات اصلاحی به هیئت حل اختلاف و مدیران عامل شرکت های اصلی تابعه مربوطه، جهت طرح در هیئت مدیره ارسال نماید؛

۸-۳- هیئت مدیره مکلف است ظرف مدت دو هفته بعد از وصول گزارش ارزیابی عملکرد به همراه پیشنهادات اصلاحی هیئت عالی، پس از بررسی و ارزیابی گزارش مذکور، تکالیف مصوب را جهت اجرا به شرکت ها / هیئت های حل اختلاف و واحدهای مربوطه ابلاغ نماید.

ماده ۹- سایر مقررات

۹-۱- در صورتی که اختلاف به دلیل برداشت متفاوت از متن بخشنامه ها و دستورالعمل ها باشد، هیئت حل اختلاف موضوع را از مرجع صدور بخشنامه یا دستورالعمل استعلام می کند و بر مبنای پاسخ دریافتی، تصمیم گیری نموده و به مقام ذیصلاح جهت ابلاغ ارسال می نماید.

۹-۲- هیئت حل اختلاف، نماینده طرف اول و نماینده طرف دوم را برای حضور در جلسه و استماع نظرات ایشان دعوت می کند ولی عدم حضور هر یک از طرفین یا هر دوی آنها در جلسه / جلسات رسیدگی،

مانع تشکیل جلسه و رسیدگی نیست. حضور نماینده طرف اول و نماینده طرف دوم باید با امضای آنها صورت مجلس شود. در هر صورت نیازی به حضور طرفین در جلسه تصمیم‌گیری هیئت حل اختلاف نیست.

۳-۹- چنانچه طرفین اختلاف به استناد مفاد ماده یا بخش حل و فصل اختلاف در قرارداد/ پیمان یا توافق بعدی، در مقابل یکدیگر ملتزم شده باشند که بر اساس دستورالعمل، اختلافات قراردادی خود را حل و فصل کنند، باید نسبت به طی فرآیند یاد شده اقدام نمایند.

۴-۹- طرفین مکلفند حداکثر ظرف مدت شصت (۶۰) روز از تاریخ ابلاغ تصمیم قطعی هیئت عالی یا قطعیت تصمیم هیئت حل اختلاف در صورت عدم اعتراض در مهلت‌های مقرر در ماده (۷-۵ و ۷-۶)، تصمیم را اجرا نمایند. در صورت انقضای مهلت و عدم اجرای تصمیم هیئت حل اختلاف یا هیئت عالی به شرح فوق، طرف معترض می‌تواند حسب مورد موضوع را از مدیرعامل شرکت اصلی پیگیری نماید یا نسبت به طرح دعوا در مرجع صالح قضایی اقدام نماید.

۵-۹- هیئت عالی موظف است ظرف مدت حداکثر نود (۹۰) روز از زمان تکمیل مستندات هر اعتراض/ تقاضا، نسبت به بررسی و اعلام نظر اقدام نماید. در صورتی که امکان بررسی و اظهار نظر برای هیئت عالی در مهلت مقرر فراهم نشود، مهلت مذکور با تأیید رئیس هیئت برای مدت شصت (۶۰) روز تمدید می‌گردد.

۶-۹- اختلاف مربوط به اصل فسخ، اصل خاتمه یا اصل برکناری و خسارت تأخیر تأدیه در هیئت حل اختلاف قابل رسیدگی نمی‌باشد، ولی در صورتی که اختلاف مربوط به آثار ناشی از فسخ، خاتمه یا برکناری باشد، در هیئت حل اختلاف قابل رسیدگی است.

۷-۹- اختلاف مربوط به نحوه اجرای تصمیم مورد توافق طرفین، در هیئت حل اختلافی که تصمیم مربوطه را گرفته، پس از ارجاع مدیرعامل شرکت اصلی، قابل طرح است و هیئت مزبور نسبت به رفع اختلاف و در صورت لزوم اتخاذ تصمیم اجرائی و ارسال به مقام ذیصلاح جهت ابلاغ اقدام می‌کند.

ماده ۱۰- شرط حل اختلاف و شیوه‌نامه اجرایی دستورالعمل

۱۰-۱- متن زیر با عنوان «روش حل اختلاف قراردادی» جایگزین متون قبلی در شرایط عمومی قراردادهای / پیمان‌های اشخاص مشمول می‌شود و دستورالعمل به قراردادهای منعقد شده بین طرفین به عنوان جزء لاینفک منضم می‌شود.

«هرگونه اختلاف، مرافعه یا دعوای ناشی از یا در رابطه با این قرارداد/ پیمان و کلیه الحاقیه‌های مؤخر به قرارداد/ پیمان حاضر، شامل ولی نه محدود به، تشکیل، اعتبار، نفوذ، تفسیر، اجرا، نقض، آثار فسخ، آثار خاتمه، آثار برکناری ابتدا از طریق مذاکره و تفاهم حل و فصل می‌شود و در صورت عدم حصول نتیجه به شرح مذکور در دستورالعمل حل اختلاف‌های قراردادی که به قرارداد منضم می‌شود، حل و فصل می‌گردد».

۱۰-۲ علاوه بر این دستورالعمل که به قرارداد الحاق می‌گردد، آخرین نسخه شیوه نامه اجرایی دستورالعمل، ابلاغی هیئت عالی در زمان رسیدگی، ملاک عمل هیئت حل اختلاف و هیئت عالی می‌باشد.

۱۰-۳- بنا به اقتضاء، «شیوه نامه مذاکره و تفاهم» توسط هیئت عالی تهیه و ابلاغ می‌گردد.

۱۰-۴- طرف اول دستورالعمل را به طرف‌های قراردادی ابلاغ نموده و دستورالعمل حاضر مبنای رسیدگی به اختلاف‌های احتمالی قرار می‌گیرد.

ماده ۱۱- ابلاغ دستورالعمل و نظارت بر اجرای آن

۱۱-۱- معاونت مهندسی، پژوهش و فناوری و اداره کل روابط عمومی وزارت نفت ضمن هماهنگی با معاونت امور حقوقی و مجلس وزارت نفت باید به طریق مناسب مفاد دستورالعمل را به اطلاع عموم ذی‌نفعان برسانند.

۱۱-۲- مدیران عامل شرکت‌های اصلی، مسئولیت نظارت بر رعایت و اجرای دستورالعمل در حوزه شرکت‌های اصلی، شرکت‌های فرعی تابعه و مدیریت‌ها را بر عهده دارند. این وظیفه درخصوص واحدهای وابسته وزارت نفت، بر عهده بالاترین مقام واحدهای یاد شده است.

۱۱-۳- این دستورالعمل از تاریخ ابلاغ، لازم‌الاجراست و جایگزین دستورالعمل شماره ۱۰۱۰-۲/۲۰ مورخ ۱۴۰۰/۱۲/۱۸ می‌شود. در صورت تغییر، اصلاح یا جایگزینی دستورالعمل حاضر، آخرین نسخه دستورالعمل حل اختلاف قراردادی ابلاغی وزارت نفت در زمان رسیدگی، مبنای حل و فصل اختلاف قراردادی طرفین می‌باشد.

محسن پاک‌نژاد